

KUOLEMA

Pekka Ervastian esitelmä 5.8.1928
Esitelmäsarja Jyväskylän kesäkursseilla
Esitelmä nro 4

Kuolemaa on nimitetty ihmisen viholliseksi. Kuolema on viikatemies, joka katkaisee kesken meidän elämämme, silloin kun me vielä olemme täynnä elämänhalua, täynnä harrastuksia. Kuolema tempaa usein pois nuoren, luovan elämän elämän näyttämöltä. Kuolema harvoin tulee silloin, kun me sitä toivomme. Sentähden tuntuu kuin olisi paljon totta tuossa sanassa, että kuolema on ihmisen vihollinen. Kuolemaa sentähden myöskin pelätään. Ihmisestä tuntuu luonnolliselta pelätä kuolemaa. Kuolemahan on tähän fyysillisen elämän loppu joka tapauksessa. Kuolema tappaa ruumiin ja jos ihminen ei usko, että mitään elämää on kuoleman jälkeen, niin tietysti tuntuu kuolema kolkolta. Vaikka ihminen ei olisi materialisti tai vaikka hän uskoisi, että on elämää kuoleman jälkeen, niin sittenkin hän voi pelätä kuolemaa.

Me emme ymmärrä näitä kuoleman ilmiöitä, ellemme ymmärrä ihmistä siksi kolminaiseksi olenoksi, joksi olemme koettaneet häntä kuvata näissä esitelmissämme. Ainostaan, jos me ymmärrämme, että ihminen ei ole ainoastaan ruumis, eikä ainoastaan sielullinen olento, vaan että ihminen on myös henki, että hän on henki, sielu ja ruumis, niin kuin Paavali sanoo, ainoastaan silloin voimme myös ymmärtää kuoleman ilmiöitä. Mistä johtuu kuoleman pelko? Se johtuu ensinnäkin, mikäli se koskee tätä fyysillistä elämää, se johtuu siitä, että me identifioimme itsemme tämän fyysillisen ruumiin kanssa, me ajattelemme ja uskomme, että tämä meidän ruumiimme on meidän oma itsemme, me olemme itse tämä ruumis. Silloin on luonnollista, että kun me niin selvästi näemme, että kuolemassa ruumiin elämä loppuu, niin me ajattelemme kauhulla tuota

kuolemaa. Mutta kun me ymmärrämme, että ruumis on ainoastaan luonnon antama lahja meille, että se ei ole me itse, niin silloin emme yhdistä itseämme tuohon ruumiiseen, emme identifioi itseämme sen kanssa, vaan me ymmärrämme, että meidän elämämme on jotain muuta. Meillä on ruumis lainaksi annettu ja se on jotain hyvin suurta ja korkeata tarkoitusta varten. Me itse emme ole tämä ruumis.

Entä olemmeko sitten sielu? Olemmeko tämä sielullinen elämä, jonka me tunnemme itsessämme. On hyvin luonnollista, jos niin ajattelemme. Tavallisesti emme tunne itseämme henkiolennoiksi, me tunnemme itsemme tuoksi sieluelämäksi, joka on meidän sisällämme. Silloin me myös uskomme, että jos sielu elää kuoleman jälkeen, on se kai jonkinlaisessa yhteydessä tämän sieluelämämme kanssa. Muuta emme tiedä itsestämme kuin, että meillä on tämä sieluelämä ja silloinkin voimme huomata, että me saatamme kuolemaa pelätä. Me voimme pelätä kuolemaa vain vielä enemmän. Useinhan me maailman eri uskonnoissa ajattelemme, että meidän sielullista elämäämme, meidän sieluamme voi uhata hyvin kaamea kohtalo kuoleman jälkeen. Kristikunnassa ajatellaan, että kuolemassa voi joutua kadotukseen. Hän voi olla kadotuksen lapsi ja hän voi joutua ikuisen piinaan ja kadotukseen ja tietysti, jos hän semmoista mahdollisuutta on itselleen ajatellut, tietysti hän silloin pelkää kuolemaa. Onneksi eivät kaikki ihmiset kristikunnassakaan usko tuohon ikuisen helvettiin.

Mutta miksi ihminen saattaa pelätä kuolemaa, vaikka hän uskoisi kuoleman jälkeiseen elämään, vaikka hän uskoisi, että hänellä on vapahtaja ja lunastaja, joka tekee, ettei hänen tarvitse pelätä kadotusta, vaan että hän pääsee taivaan iloon? Minkätähden hän kuitenkin saattaa sitten pelätä? Se on niin vaistomainen tuo pelko ihmisessä, että me tiedämme kuinka monet ihmiset kuolinvuoteella joutuvat sielullisten tuskien valtaan. Useat materialistit, jotka ovat sanoneet olevansa materialisteja, joutuvat epäilysten valtaan. Monet kristityt, jotka

ovat sanoneet olevansa uskovaisia, joutuvat sieluntuskien valtaan kuolinvuoteellaan. Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että ihmisellä on vaistomainen tunne siitä mitä kuolema merkitsee ja mitä kuolema itse asiassa on. Kuolema ei nimittäin ole ainoastaan fyysillinen tapahtuma. Se ei ole ainoastaan sitä, että tämä fyysillinen elämä loppuu ja että mahdollisesti joku muu elämä alkaa, vaan kuolema on ennen kaikkea moraalinen tapahtuma ihmisen elämässä. Jos ei ihmisen elämässä muuta moraalista tapahtumaa olisi, on jokaisella kuitenkin kuolema edessään, se suuri tapahtuma, se suurin moraalinen hetki.

Minkätähden kuolema on niin suuri, moraalinen hetki? Missä merkityksessä se on sitä? Me ihmiset, huolimatta siitä, että uskomme kaikesta sitä ja tätä, huolimatta, että me uskomme vapahtajiin ja pelastukseen, huolimatta tästä kaikesta, me ihmiset saatamme elää ja tavallisesti elämme jonkun verran ajattele mattomasti. Me emme ota elämää siltä kannalta, että se olisi jonkunlainen eetillinen asia, että elämä itsessään olisi moraalinen kysymys. Me emme ota läheskään aina elämää siltä kannalta. Hyvin usein me otamme elämän, niinkuin me sanomme, aivan käytännölliseltä kannalta. Tällä elämällä on omat vaatimuksensa, omat tehtävänsä ja tarkoituksensa ja probleeminsa. Meidän täytyy tehdä työtä ruumiimme toimeentulon puolesta. Meidän täytyy ajatella yhteiskunnan parasta ja meillä on kaikenlaisia tällaisia asioita, jotka kyllä tuntuvat erinomaisen eetillisiltä ja moraalisilta ja meidän kannaltamme sitä ovatkin. Mutta me enimmäkseen lykkäämme luotamme kysymyksen omasta persoonallisuudestamme, omasta itsestämme, oman itsemme puhdistamisesta ja kasvattamisesta. Me mieluummin puuhaamme kaikenlaista tässä ulkonaisessa, näkyväisessä elämässä kun otamme eteemme tuollaisen kysymyksen omasta itsestämme, että olenko minä puhdistanut, lakaissut puhtaaksi oman oveni edustan, olenko minä koettanut nousta itsessäni oman pahuuteni yli, olenko koettanut voittaa omat taipumukseni, olenko koettanut kehittää itsessäni kaikkea

hyvää ja koettanut tulla paremmaksi ihmiseksi. Me oikeastaan hyvin harvoin ajattelemme elämää tällä tavalla, otamme elämän tositeossa tältä kannalta, verrattain harvoin. Useimmat ihmiset eivät ajattele tältä kannalta ja jos lausumme pätevän arvostelun kristinuskossamme, kristityistä, jotka ottavat elämän erinomaisen vakavalta kannalta, niin tuntuu siltä kuin kristittyjen elämän usko keskittyisi siihen, että ihmisillä on jokin puoli Jumalan edessä, joka tekee, että meitä odottaa autuus, vaikkemme itse mihinkään kykenisi tässä elämässä. Eihän ihminen voi voittaa itseään, ei hän voi kasvattaa itseään ja tehdä itseään paremmaksi. Niin ajattelevat hyvin monet uskovaiset ja tietysti suurin osa kristikunnasta ajattelee niin, sillä heille on opetettu, että he eivät itse mihinkään kykene, vaan että se on Jumala, joka tekee minusta paremman. Mutta jos ei Jumala tee minusta parempaa, niin tämmöiseksi minun kai sitten täytyy jäädä. Enhän voi itse ottaa itsestäni pois syntejä, sillä silloinhan minä olen parempi toisia. On parempi, että tunnen olevani huono olento ja on paljon parempi, että minä elän synnin tunnossa ja uskon, että vapahtaja nostaa minut iankaikkiseen autuuteen. Näin opetetaan kristikunnassa ja sentähden useimmat ihmiset eivät ota elämää tämmöiseltä moraaliselta kannalta, moraalisen kasvatuksen kannalta. He eivät ymmärrä elämää siellä tavalla, että heidän pitäisi eettillisesti tehdä jotain itsensä suhteen. Minun täytyy todella kasvattaa itseäni, sitä ei monikaan ihminen ymmärrä. Useimmat, kuten sanottu, laiminlyövät juuri tämän ja sentähden he pelkäävät kuolemaa, sillä kuolema on semmoinen moraalinen tapahtuma, joka ei enää anna ihmisen millään tavalla leikitellä elämän kanssa, ei millään tavalla enää olla sokkosilla elämän lakien kanssa, vaan joka sanoo hänelle: minun rakas ystäväni, nyt koituu sinulle hetki, jolloin sinun täytyy luopua pahuudestasi, luopua sydämen kovuudestasi, luopua helmasynnistäsi. Nyt koittaa se hetki, jolloin sinun täytyy koettaa kasvattaa itseäni. Kuolema on tämmöinen tapahtuma. Kuolema on tämmöinen hetki ihmiselämässä ja sentähden se on tavallaan pelottava. Jollemme

luovu synneistämme, jollemme tahdo tulla paremmiksi, niin kuolema on hiukan pelottava, sillä kuolema, kuten sanottu, lopettaa kaiken leikin. Kuoleman hetkellä alkaa elämän vakavuus.

Voimme siis erinomaisen hyvin valmistua kuolemaan. Me ihmiset voimme todella tehdä jotain, jotta meidän ei tarvitse pelätä sitä kuolinhetkeämme, jotta kuolema ei muodostuisi traagilliseksi tapahtumaksi meidän elämässämme, jotta kuoleman moraalisuus ei yllättäisi meitä. Me voimme tehdä sen, että koetamme jo tässä elämässä kasvattaa itseämme, koetamme tulla paremmiksi, koetamme rakkaudella ajatella toisiamme. Jos me tositeossa, riippumatta uskostamme, siitä mitä me uskomme kuoleman jälkeisestä elämästä, riippumatta kaikesta siitä koetamme tässä jokapäiväisessä elämässämme, tässä käytännössä, tulla hieman paremmiksi ihmisiksi, vähän enemmän toisia ajatteleviksi, vähän suuremmassa mitassa koetamme luopua omista pikku paheistamme, jos me niin koetamme tehdä, niin me valmistamme itseämme hyvällä tavalla kuolemaa varten. Silloin ei kuolema ole meille niin pelottava. Muuten kuoleman vakavuus on siinä, että se leikkaa kuin elämämme kahtia. Me ymmärrämme tämän kun muistamme, että me ihmiset olemme itsessämme henkiolentoja. Niinkuin eilen puhuimme, niin olemme henkiolentoina jumalsyntyisiä, Isästä Jumalasta syntyneitä. Me voimme toisella kielellä sanoa: Me olemme äärettömyyden lapsia, iankaikkisuuden ja äärettömyyden lapsia, itse elämän kasvatteja. Me olemme elämästä syntyneet, me ihmiset olemme semmoisia tajuntakeskuksia, jotka sisällyttävät itseensä koko tämän äärettömän avaruuden ja iankaikkisuuden, itse elämän. Elämä on meissä. Mutta tämä elämä meissä on laskettu kuin astiaan, se on laskettu siihen lihaan, josta oli eilen puhe ja joka on eläin meissä. Tämän eläimen meissä me saamme henkiolentoina lunastaa. Nyt me ihmiset, vaikka olemme henkiolentoja itsessämme, emme tiedä tätä, sentähden, että me olemme sen unohtaneet laskeutuessamme lihaan ja yhtyessämme eläimeen

sitä lunastaaksemme. Me ihmiset olemme ristiriitaisia olentoja, jotka toiselta puolen katselemme taivaaseen, Jumalaa kohti, mutta toiselta puolen maahan ollessamme kiinni aineessa, itsessämme asuvassa eläimessä ja koko tässä näkyväisessä maailmassa. Me olemme kaksinaisia olentoja; kaksi sielua asuu minun rinnassani. – Niin sanoo muuan runoilija.

Kuolema on se hetki elämässä, joka sanoo meille: muista, ken sinä olet. Muista, että sinä olet iankaikkinen henkiolento. Luovu siis eläimestä ja voita eläin. Nosta oma inhimillinen minuutesi minätajuntaan, henkeen. Tämmöisen käskyn antaa kuolema meille. Se käsky kuuluu meidän inhimillisessä maailmassamme kuoleman hetkellä. Lähtekäämme vähän tarkastamaan näitä ilmiöitä, jotka seuraavat kuolemaa ja ovat kuoleman yhteydessä. Voimme sanoa, että ensin tapahtuu suuri juhla ihmisen sielussa. Hänen minätajuntansa keskittyy itseensä ja hänen ruumiinsa on tuolla kuolinvuoteella liikkumattomana, mutta ei vielä aivan tajuttomana. Mutta kuitenkin niin, että näkee, kuinka siinä vähitellen elämä keskittyy enemmän ja enemmän ensin silmiin ja sitten silmätkin sumenevat. Mutta kuitenkin tiedämme, me jotka seisomme vuoteen ympärillä, että ihminen ei ole vielä kuollut. Ne ihmiset, joilla ei ole liian dogmaattisia käsityksiä kuolemasta, ne ihmiset jäävät luonnollisesti ja vaistomaisesti mykkinä seisomaan. He seisovat hartaassa hiljaisuudessa, viisaita nämä ympärillä olevat ovat, jos pysyvät hiljaisina hartaudessa. Heidän ei pitäisi itkeä ja surra. Heidän ei pitäisi vain muistaa omaa itseään, silloin kun seisovat kuolevan vuoteen edessä, sillä hetki on suuri ja juhlallinen, jolloin kuolevan ihmisen minätajunta keskittyy näihin aivoihin ja katselee koko mennyttä elämäänsä. Hän katselee sitä objektiivisesti, mutta ei siinä kyllin, että hän sitä katselee. Hänen elämänsä kaikki tapahtumat yksityiskohtineen näkee hän lyhyessä ajassa. Mutta ei siinäkään kyllin, että hän niitä tapahtumia katselee, vaan hän niitä myös arvostelee. On kun tapahtumat olisivat hänen sisässään ja silmät menisivät nyt kuin auki näkemään missä kohdin hän on

erehtynyt ja missä kohdin taas tehnyt oikein. Hän tuomitsee tuomarina oman elämänsä ja sentähden ei häntä saa häiritä. Häntä ei pidä kutsua pois tuosta sisäisestä mietiskelystä. Kun se mietiskely on loppunut, niin hänen silmänsä sammuvat. Silloin me sieluelontoina vetäydymme pois tästä fyysillisestä ruumiista. Tämä kuoleman hetki todistaa meille, että hänen fyysillinen ruumiinsa on temppele, pyhän hengen temppele ja ettei se ole hän itse ja hänen omansa. Se on juuri fyysillisen ruumiin tajunnassa kun hän osaa arvostella elämäänsä. Sitten hän sielullisena olentona jättää fyysillisen ruumiinsa ja siirtyy siitä pois. Hän on vetäytynyt jäsenistä päähän ja nyt hän lähtee päästä pois. Silloin on usein niin, että ihminen vaipuu tajuttomuuden ja tunnottomuuden tilaan joksikin aikaa. Ei pitkäksi aikaa, mutta vuorokaudeksi, pariiksi. Mutta joskus ihminen ei mene lainkaan tajuttomaksi, vaan hän pysyy hereillä. Tämä tapahtuu aina, jos hänen kuolemansa on sitä laatua, että se on tullut hieman aikaisemmin kuin mitä se ehkä olisi pitänyt. On tapahtunut tapaturma ja ruumis on kuollut aikaisemmin, siinä on vielä elinvoimaa jällellä. Ihminen ehkä on murhattu sotatantereella tai tapaturmassa ja silloin hän ei kadota tajuntaansa, kun hän on siirtynyt sielullisena olentona ulkopuolelle ruumistaan, vaan hän on hereillä ja huomaa olevansa toisessa ruumiissa. Nyt hänellä on toinen ruumis, aivan samanlainen kuin se fyysillinen ruumis, jonka hän on jättänyt. Usein hän ei edes huomaa, että hän on jättänyt fyysillisen ruumiinsa, vaan koska hän on saman näköinen ja samanlainen kuin ennen, niin hän luulee elävänsä tässä näkyväisessä maailmassa ja niin hän lähtee kulkemaan ulos huoneestaan ja etsimään jotain muuta paikkaa. Jos hän on kuollut ulkona, niin hän etsii kotiaan ja omaisiaan ja taas jos hän huomaa olevansa omassa huoneessaan, niin hän lähtee ulos kadulle. Hänen huomionsa ovat sangen hämmästyttäviä, sillä kun hän kulkee kadulla ja tervehtii tuttaviaan, niin tuttavat eivät ole tietävinään hänestä. Hän hämmästyttää ja pelästyy, että hän on loukannut ystäviään ja tuttaviaan, kun nämä eivät tervehti. Sitten

hän tulee kotiin omaistensa luo ja hän hämmästyy kovin, kun omaiset eivät häntä tervehdi. Hänen lapsensa eivät häntä huomaa ja hänen vaimonsa ei sano hänelle niin mitään. Mutta koira tai kissa voi huomata jotain ja ne sihisevät ja sähisevät. Kotieläimet voivat pelätä, jos hän menee talliin, niin hevoset voivat pelästyä. Vasta kun hän on tehnyt useampia tällaisia havaintoja, niin hän itse ymmärtää ja saa ainakin joltakulta ystävältä kuulla, että hän onkin kuollut.

Menisi liian pitkälle, jos minä tässä yksityiskohtaisemmin koettaisin selittää ja kuvata tätä tämmöistä vainajan elämää tässä elämässä, itse tässä maailmassa, tämän maailman vetovoiman piirissä. Siitä voisi antaa paljon kuvauksia, mutta koska se on oikeastaan poikkeuksellinen tila, niin emme tahdo kiinnittää siihen liian paljon huomiota. Useampien ihmisten elämä kuoleman jälkeen ei heti kuoleman perästä sisällä tätä haamuelämää. Vaikka he ovat kyllä tällaisessa haamutilassa, niin he, kuten sanottu, ovat tajuttomia, nukkuvat ikäänkuin. Joka tapauksessa semmoiset kertomukset, joita olemme paljon kuulleet vainajista, jotka ilmestyvät ja näyttäytyvät, ne ovat näiden tämmöisten haamujen esiintymistä ja näyttäytymistä. Sitten on kyllä vielä toistakin lajia, mutta siitä voimme puhua myöhemmin. Voin sanoa vain lyhyesti, että joskus saattaa ihminen myöskin sitten kun hän on itse kuoleman valtakunnassa, ilmestyä tämmöisenä haamuna näkyväisessä muodossa jälkeen jääneille ja fyysillisesti eläville ihmisille, mutta se on poikkeustapaus. Pitäkäämme kuitenkin mielessä, että on kyllä olemassa sellainen kuoleman jälkeinen tila, joka useimmissa tapauksissa on lyhyt ja joka on useimmassa tapauksessa tiedotonta vainajalle itselleen. On olemassa kuoleman jälkeinen tila, jolloin ihminen on puettu samanlaiseen ruumiiseen kuin oli hänen fyysillinen ruumiinsa. Tämä johtuu siitä, että meidän n.s. fyysillinen ruumiimme on kaksiosainen. Se sisältää osaksi tämän silmillemme näkyväisen puolen ja osaksi näkymättömän, eetteripuolen, sellaista näkyväisen maailman ainetta, jota emme näe silmillämme.

Emmehän näe ilmaa, kaasua ja eetteriä ja kuitenkin nämä kaikki ainekset löytyvät meidän fyysillisessä ruumiissamme. Tavallisessa olotilassa nämä eri puolet ovat niin yhdessä, ettemme tiedä, että meillä onkaan kaksi ruumista, vaan me tiedämme ainoastaan yhdestä. Kuolema on viikatemies, joka leikkaa fyysisen ruumiimme kahtia ja erottaa näkymättömän puolen, jota nimitämme eetteriruumiiksi. Tässä eetteriruumiissa on jokaine ihminen noin kolme vuorokautta, joskus vähemmänkin ja joskus taas kauemmin, mutta niinkuin jo sanoin, ei ihminen ole useinkaan siinä tietoinen. Hänen varsinainen kuoleman jälkeinen elämänsä alkaa vasta sitten kun hän jättää tämän eetterihaamun ja kun hänestä on jällellä vain hänen sielullinen elämänsä, kun hän itse sieluna on jällellä. Silloin me kyllä usein ajattelemme ja uskomme ja saamme sellaisen käsityksen kertomuksista, vaikkapa vainajilta itseltään, että vainajat, jotka ovat vain sieluja, elävät tällaista ruumiillista elämää toisessa maailmassa, henkimaailmassa, sielujen maailmassa. Me luemme spiritistisiä kertomuksia kuoleman jälkeisestä elämästä ja me saamme selvää, kuinka tämä elämä on jatkoa tälle näkyväiselle elämälle. Mutta se on erehdys. On vaikeata kuvata kuolemanjälkeistä elämää, mutta me voimme jonkunlaisen oikean käsityksen muodostaa itsellemme kuitenkin.

Kun ihminen on eronnut sekä fyysisestä että eetteriruumiista ja on ainoastaan sielullinen olento, niin että hänessä on vain jällellä hänen sielullinen elämänsä, niin kuuluu käsky: sinun pitää tulla tietoiseksi itsestäsi. Sinun pitää tulla tietoiseksi siitä, että olet henkiolento, että olet jumalsyntyinen henkiolento. Mitä tämä sisältää? Tämä sisältää, että ihminen ei silloin, jos hän tulee tietoiseksi omasta henkisestä olemuksestaan, hän ei saata olla paha. Hän ei tiedä mitään synnistä, pahasta, vääryydestä ja valheesta. Sitä hän sai kokea maanpäällä. Jos me täällä tulemme tietoiseksi sisäisestä hengestämme, jos me saamme kokea, että olemme jumalsyntyisiä, silloin olemme todella synnittömiä. Me emme tiedä mistään pahasta ja olemme

kuin jumalolentoja. Tällaisia kokemuksia voi olla ihmisillä ja on historian kuluessa ollut joillakuilla ihmisillä semmoisia kokemuksia. Ihminen on itsessään jumalallinen, henkiolento, joka ei voi sietää mitään pahaa, syntiä ja itsekkyyttä. Nyt elämä, joka on suuri koulu, tahtoo opettaa meitä kuolemassa tätä muistamaan ja sentähden kuuluu käsky, että sinun pitää tulla tietoisiksi itsestäsi henkiolentona ja koska sinulla on sielullisena olentona kaksi puolta, itsekäs, joka on täynnä häijyyttä ja pahuutta, koko sinun elämellisyytesi ja sitten hyvä puolesi, joka on rehellinen ja tosi ja joka kurottaa kätensä taivasta kohti, koska sinulla on kaksi puolta itsessäsi, niin sinun on erottava toisesta. Ensin sinun täytyy luopua pahasta ja eläimestä itsessäsi. Se on ensimmäinen ja sentähden tämä sielullinen elämä kuoleman jälkeen alkaa ensin sillä, että me tulemme tietoisiksi itsessämme noista voimista, jotka ovat eläimellisiä ja pahoja. On aivan kuin kaikenlaiset pahat voimat hyökkäisivät meidän kimppuumme ja heittäisivät meidät helvettiin, piinaan todelliseen kauhun tilaan. Siellä me taistelemme itsemme kanssa, taistelemme noiden himojemme ja pahojen ajatustemme ja tunteidemme kanssa, joita meillä oli elinaikana. Ne ovat objektiivisia. Ei hän voi kuoleman jälkeen sanoa, että minulla on kaikki nämä paheet itsessäni, niinkuin hän saattoi sanoa fyysillisen elämän aikana. Kuoleman jälkeen ei voi sillä tavalla puhua. Kun me jätämme fyysillisen ruumiin, niin me todella jätämme kaiken. Me olemme kuoleman jälkeen sielullisia olentoja ja meissä on kuin voimia ja kun me itse olemme tietoisia itsestämme, niin me lunastamme nuo voimat kaikella kunnialla ja me voimme nähdä itsemme todellisina ihmisinä. Mutta jos meissä on ollut pahuutta elinaikana, niin nuo kaikki tunteet ja ajatukset ympäröivät meidät ja me joudumme kuin helvettiin, kuin kiirastuleen. Ja ihminen voi joutua epätoivoon ja hän voi luulla, että hän nyt on joutunut iankaikkiseen helvettiin. Mutta tietysti on sitten viisaampia vainajia ja viisaampia olentoja, jotka koettavat selittää tällaisille tuskan tilassa oleville ihmissieluille, ettei mitään hätään ole. – Sinun pitää voittaa nämä eläimelliset himosi.

– Ensin aluksi kun näemme nämä eläimet, jotka hyökkäävät meidän kimppuumme, niin ne tuntuvat hyvin tutuilta. Ne esiintyvät ensin houkuttelevina kuvina, jotka meitä miellyttävät, koska ne mielyttivät myös maanpäällä ja me tahtoisimme vieläkin noita tunteitamme tyydyttää. Jos esim. ihmisellä on ollut juomahimo, niin hän ei ensin aivan alussa näe tätä juomahimoa hirviönä, vaan kauniina, houkuttelevana kuvana ja hän juoksee sen kuvan perästä ja silloin hän myös kaipaa toisia vainajia, joilla on samat himot ja he liittyvät kuin yhteen. Mutta he eivät ole tilaisuudessa tyydyttämään himojaan. Sitten he joutuvat myös elävien ihmisten kanssa yhteyteen, joilla on samoja himoja ja silloin nuo vainajat ovat kuin kiusaajia eläville ihmisille, mikäli heissä on vastaavia himoja. Mutta hyvin vähän nämä vainajat saavat tyydytystä tästä kaikesta ja he tuntevat itsensä hyvin kolkoiksi ja vihdoinkin he huomaavat, että nämähän ovat vain kuvia, joiden takana on petoja. Lopuksi me voimmekin kuulla enkelin äänen, joka sanoo: Ymmärrä, että sinun täytyy luopua näistä himoista.

Parempi on siis puhua kiirastulesta kuin helvetistä. Katolilaiset ovat oikeassa kun he sanovat, että on kiirastulta olemassa. Helvetti ei ole ikuinen ja kiirastuli ei kestä kauan, mutta kuitenkin voimme sanoa, että kiirastuli kestää noin 2/3 elämästä. Me voimme sanoa, että ihmisen kiirastulitila kestää niin kauan kuin hänen unensa on maan päällä kestänyt, hänen nukkumistilansa. Sehän on tavallisesesti 1/3 elämästä. Nukkuessaan ihminen hyvin paljon valmistaa kuoleman jälkeistä tilaansa, nukkuessaan hän on rehellinen. Jos hän päivällä näyttää hyvinkin moraaliselta ja peittää himojaan ja tunteitaan ja hillitsee niitä, niin yöllä hän ei kuitenkaan voi uniaan hillitä, vaan silloin hän on rehellinen. Minä tahdon huomauttaa vielä, että kun ihminen alkaa kasvattaa itseään, niin hänen unensa voivat tulla hämmästyttävän rumiksi. Se johtuu siitä, että hän ei ole ennen huomannut, mitä unta hän on nähnyt ja nyt hän näkee sellaista, jota hän juuri tahtoo voittaa. Unielämä on elämää sielullisessa

maailmassa ja sentähden voidaan sääntönä sanoa, että ihminen elää puhdistustilassa kuoleman jälkeen niin kauan kuin hän on nukkunut. Vähitellen ihminen tässä kiirastulessa puhdistuu ja luopuu itsekkyydestä. Hän heittää itsestään pois nuo eläimelliset muodot, sillä todellisuus on toinen, todellisuus ei ole noissa muodoissa niinkuin vainajat kuvittelevat. Sen me tiedämme unielämästäkin. Todellisuus on toinen kuin nuo unet. Niin on kuoleman jälkeisessäkin elämässä todellisuus toinen. Spiritistien kertomukset kuoleman jälkeisestä elämästä pitävät paikkansa ainoastaan siinä mielessä, että kukin kertomus kuvaa sen vainajan kokemuksia. Toinen vainaja voi kertoa toisella tavalla ja kolmas taas kolmannella tavalla.

Kun ihminen siis vähitellen puhdistuu, niin alkaa hänelle toinen elämä. Nyt on toinen puoli hänen sielustaan jällellä, nimittäin se, joka on hyvä. Nyt ovat kaikki hänen hyvät ajatuksensa ja tunteensa ja rakkautensa ja hyvät tekonsa jällellä. Kaikki mikä oli ylevää hänen elämässään on jällellä. Nyt alkaa ihmiselle taivaselämä. Siis vaikka ihmiset tunnustavat mitä uskontoa tahansa ja vaikka he ajattelevat, että taivas on jotain varsin ihmeellistä, joka tulee armolahjana ja joka ei tule, jos ei usko, niin meidän täytyy sanoa, että taivastila on jokaisen ihmisen luonnollinen osa. Se on hänen varsinainen, kuoleman jälkeinen elämänsä ihmisenä. Eläin ihmisessä ei ole meidän todellinen itsemme. Jos me sen ymmärrämme jo tässä fyysisessä elämässä, niin elämä voi meille muuttua ja kuoleman jälkeinen elämä muuttuu aivan kerrassaan. Meidän inhimillinen minämme, joka on lähempänä todellista ihmistä henkenä, se on kaikki se mikä meissä on kirkkainta, kauneinta ja jalointa, se on meidän parempi itsemme ja se avaa meille taivaat. Ei mikään usko, ei mikään mielipide, ei mikään dogmi voi meille taivaita aukaista. Luonto antaa ihmiselle taivaan. Niinkuin luonto antoi kiirastulen, niin se myös antaa taivaan. Ihminen on kuin lapsi, jota on kovasti koeteltu ja piinattu. Tämä elämämme ruumiissa on vaivaa ja tuskaa, niinkuin Salomo sanoo silloin kun se on parasta ollut, niin

se on ollut vaivaa ja vaikeutta. – Sentähden on kuin elämä tahtois antaa meille tätä huojennusta ja lepoa ja jotain palkkioksi, kun olemme jaksaneet kärsiä, sillä juuri tältä armahtavaisuuden kannalta ihminen on orpo lapsi, joka tietämättömänä on heitetty tähän maailmaan kärsimään. Sentähden se isä, joka ihmistä rakastaa, on järjestänyt niin, että ihmisellä on tämän näkyväisen elämän perästä taivainen lepo. Jokainen ihminen siis joutuu taivaaseen. Se on hänen varsinainen kuoleman jälkeinen elämänsä. Jos me olemme kirkkaita ja hyvin jaloja ihmisiä, että me voitamme eläimen itsessämme, tuon riivaajan, niin meillä ei ole yhtään kiirastulta, vaan heti astumme taivaan iloon. Taivas on ihmisen todellinen kuoleman jälkeinen tila.

Mitä on taivas? Se on elämistä kaiken sen hyvän yhteydessä, mitä meissä on. Ajatelkaamme onnen hetkiä täällä maan päällä. Kun me olemme todellisesti onnellisia jonakin lyhyenä hetkenä, niin me myös silloin tahdomme, että kaikki olisivat onnellisia. Jos me jonakin hetkenä tunnemme todellista onnea, niin se onni tekee meidät samalla hyviksi. Taivas on onnea ja autuutta, mutta se on vain hyvää, vain kauneutta ja vain rakkautta. Siinä ei ole mitään ristiriitoja, ei mitään suruja, ei mitään huolia. On kuin eläisimme tämän näkyväisen elämän uudestaan siinä ihanteellisessa muodossa, niin kauniina ja täydellisenä ja jalona kuin olimme nuorina kuvitelleet. Jokainen nuori ihminen on haaveillut kuinka jaloja tekoja hän voisi suorittaa elämänsä aikana. Useimmiten hän ei ole osannut niitä tekoja suorittaa. Tämä näkyväinen elämä asettaa esteitä ja me pakosta tulemme enemmän tai vähemmän pahoiksi ja häijyiksi ja ihanteet häipyvät meidän mielestämme ja ne pirstoutuvat. Mutta taivas on juuri se, mikä oli meidän omamme vielä lapsina ja nuorina. Taivaassa ovat kaikki ne, joita rakastimme ja me olemme heidän kanssaan mitä ihanimmassa ympäristössä. On vaikeata sitä tilaa kuvitella, se on kuin unta, mutta kuitenkin se on todellista, todellisempaa kuin tämä näkyväinen elämä. Taivaassa toteutuvat kaikki meidän salaisimmat pyhät toivomme. Mutta taivas ei ole ikuinen. Viisaat

ovat sanoneet ja meidän Mestariimme Jeesus Kristus on sanonut: nyt on otollinen aika, vaella niin kauan kuin sinulla valo on. – Meidän tulee muistaa, että se on tämä näkyväinen elämä, joka on niin merkillinen. Tämä fyysillinen elämä on juuri meidän koulumme. Taivas kuin kuluttaa itsensä ja me emme jaksa aina olla onnellisia. Kun sen taivaan perussävel on onni, niin siinä on pikkuisen inhimillistä itseä jollain tavalla. Se ei ole aivan jumalallista, se on ihmisminän onnea ja sentähden se kuluttaa itseänsä. Ihminen ei jaksa itsenä, ihmisenä olla iankaikkisesti onnellinen. Kuitenkin hän on onnellinen satoja vuosia, joskus tuhansia vuosia meidän ajassamme laskien, mutta sitten tulee hetki kun ihminen alkaa hieman väsähtää tuossa onnessa, tulee taas hetki, jolloin hän kuulee käskyn: Muista, ken sinä olet. Ihminen, nouse omaan itseesi, toteuta itseäsi henkenä. Silloin putoavat kuin suomukset ihmissielun silmistä ja ihminen seisoo taivaan portilla ja me näemme, että edessämme on avaruuden, äärettömyyden elämä, jossa ei voi kaikua muu kuin jumalallinen viisaus ja rakkaus. Me unohdamme minuutemme, me unohdamme personallisuutemme, me henkiolentoina katselemme taaksepäin ja näemme, että olemme olleet monta kertaa maan päällä ja että olemme asuneet useassa inhimillisessä personallisuudessa ja että me olemme kulkeneet kuin koulussa. Me ihmettelemme, että me olemme niin vähän oppineet ja sitten me näemme, että niinkuin on takanamme useampia ruumistuksia, niin täytyy meillä olla edessämme useampia ruumistuksia vielä, ennekuin me saavutamme sen, minkä elämä on käsenyt meidän saavuttaa. Tuleva, maanpäällinen elämämme näyttäytyy meille. Me näemme, mikä meitä odottaa. Me näemme, että meidän täytyy nyt taas astua alas maanpäälle ja pukeutua uuteen personallisuuteen ja me kiitämme Jumalaa kaikesta. Me näemme, mikä läksy on meille annettu suoritettavaksi tätä uutta elämää varten ja me lankeamme hengessämme polvillemme ja olemme äärettömän kiitollisia elämälle siitä, että me saamme käydä koulua. Kun me näemme mikä meitä odottaa uudessa

inhimillisessä ruumiissa, niin me sekä iloitsimme, että suremme sisäissämme: minä tahdon koettaa kuitenkin parhaani. – Sitten me laskeudumme taas alas sielumaailmaan ja koemme ympärillämme ne voimat, jotka ovat olleet meidän sielussamme ennen. Mutta nyt on meillä ikäänkuin uusia voimia, uutta henkistä voimaa. Sitten kohtalo johtaa meidät uusien vanhempien luo ja me synnymme pieniä lapsina maan päälle, me saamme luonnolta fyysillisen ruumiin lahjaksi ja tuomme mukanaamme oman karmamme, hyvät ja pahat taipumukset, jotta nyt uudestaan koettaisimme niiden kanssa työskennellä ja niistä parempia tuloksia luoda. Sillä tavalla ihmishengen historia kulkee läpi aikojen. Ihmishenki pukeutuu ruumiiseen kerta toisensa perästä ja ihmishenki kulkee sitä täydellisyyttä kohti, joka on hänelle henkiolentona määrätty.